

ROOD EN WIT

DOOR LAURENS VAN DER WAALS

Ik ben ontwaakt, de rosse morgenshijn
dringt door de ranken en het roode loover
doch in het Westen loopt de nacht nog over
een baan van zwart, diep zwart gebrand robijn.

De wind zingt zachtjes door de wilde wijn,
druppelen vallen langzaam neer, nog trager
volgen de blaadren ritselend en lager
glanst rot een vrucht als damp op opalijn.

Mijn koele hand tast bevend naar de luit,
de lippen vormen lachend zich tot blazen.
De zinnen die het lied reeds dorstend lazen
herkent de mond die zich afwerend sluit,
herkent de hand die aflaat van de luit.

Wij hebben, God, geen eigen lied van noode,
hoe stiller, stil-bewogener wij zijn,
hoe zuiverder de echo van 't refrein
van Uw gezang, de weerschijn van Uw schijn,
zich spierwit spiegelt in ons hart: het roode.